

lige Klasser af Medlemmer, der mod forhøjet Medlemsbidrag sikre sig større Hjælp, end den almindelige Medlemsklasse faar, dog ikke udover en samlet anslaaet Værdi af 3 Kr. daglig. Sygekasseinspektøren har under Appel til Indenrigsministeren Ret til at afgøre, om de i en Vedtægt bestemte Ydelser kunne antages at opfylde disse Fordringer." Jeg skal nu ikke dvæle ved, at den Opgave, man har overladt Administrationen, at afgøre, om disse Ydelser ogsaa svare til, hvad der kræves, er meget vanskelig, ganske vist ikke ved de Kasser, der skulle have fuldt Medlemsbidrag, men det kan være meget vanskeligt i andre Tilfælde, og derfor har man studt det over paa Administrationen. I Korthed sagt er Betydningen af det, der er vedtaget i Folketinget, at man er gaaet bort fra Sygekassernes Pligt til at yde visse Helbredelsesmidler og er gaaet over til at sige, at de kunne være slet og ret Understøttelseskasser som kun funktionere i Sygdomstilfælde. Dette frembyder for mig den største Tvivl. Jeg havde allerede Tvivl i Landstinget, da man indfattede den af mig omtalte Bestemmelse, og derfor henleder jeg særlig Opmærksomheden paa den Bestemmelse, der nu staar, og som ganske vist afviger saa meget fra, hvad der fra først af har været anset for rigtigt, at jeg maa stille mig i høj Grad tvivlende til, om det ogsaa er rigtigt at vedtage noget saadant.

I § 21 er der indkommet en Bestemmelse, som ogsaa har nogen Betydning, nemlig den, at Retten til af en anerkendt Sygekasse at nyde Bengehjælp skal strække sig til et Tidrum af mindst 13 Uger i Løbet af 12 paa hinanden følgende Maaneder. Det vil jo erindres, at det oprindelige Lovforslag havde 26 Uger, og det har ogsaa været fastholdt senere. Jeg huster imidlertid meget godt, at der her i Tinget har været en stærk Tendens til ogsaa at komme til 13 Uger. Jeg skal heller ikke sige noget bestemt derimod, men maa henlede Opmærksomheden paa denne Bestemmelse, thi det vil jo ses, at den er meget vidtrækkende. Jeg tror ogsaa nok, at samtlige Andragender fra Sygekasserne gaa ud paa, at man tilstøder dem dette. Endvidere er der indsat „12 paa hinanden følgende Maaneder“, medens Landstingets Bestemmelse gik ud paa et Regnskabsaar. Det sidste anser jeg for langt det heldigste, thi den første Bestemmelse kan give de forunderligste spredte Tilfælde. Somme Tider kan vedkommende faa Sygeforsikring, saa høre op dermed og saa igen faa den; det kommer alt an paa, hvorledes det har stillet sig i de 12 foregaaende Maaneder. —

Endvidere er der i det følgende Stykke af § 21 kommet 30 Uger i Stedet for 60. Det er ogsaa en meget betydelig Forandring; dermed staar i Forbindelse Bestemmelsen om, at Sygekassen efter 30 Ugers Forløb er berettiget til at nedsætte Hjælpen til det halve. Dette staar i Sammenhæng med, at Sygekassernes Ydelser konverteres til Bengehjælp. Det vil let ses, at det ogsaa er en Bestemmelse af ret farlig Bestaffenhed. Tidligere har man haft Bestemmelsen om, at Bengehjælpen bortfalder, og de andre Ydelser blive staaende. Utsaa, det kan nok give Anledning til Tvivl.

I § 22 har Sygekasseinspektøren faaet en Forpligtelse til at overtage Bestyrelsen af en ved Lov oprettet Anstalt for Arbejders Forsikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde. Det har jeg i og for sig ikke noget at erindre imod, da det kan være ret hensigtsmæssigt at samle Bestyrelsen af disse Anstalter, hvis man faar to saadanne. Hvad jeg derimod ikke er enig i, er, at man gør Sygekasseinspektørens Embede til en saa ubetydelig og slet lønnet Stilling, naar det dog skal være et saa stort og ansvarsfuldt Embede, som der her vil blive Tale om. — § 23 er ganske ny, og det kan godt være Grund til at gaa til noget i den Retning. Den gaar ud paa, at Sygekasseinspektøren skal foranstalte et aarligt Møde af Tilidsmænd for Sygekasserne, og naar der paa dette møder et vist Antal Bestyrelsesmedlemmer, kan der vælges en fælles Bestyrelse for Kasserne og et Rævn, som jeg senere skal komme til; dets Myndighed omhandles i sidste Stykke og optages altsaa hermed i selve Lovforslaget. Man har jo nok tænkt sig, at man vedtægtsvis kunde komme til noget saadant, til en Bestemmelse, som muliggør en Samvirken af Fællesforeningerne for Sygekasserne. Jeg kan ikke sige noget herimod. Det er ganske vist — og det er et Held — at der i de senere Aar har udviklet sig en meget frugtbringende Forbindelse mellem Sygekasserne, der findes f. Eks. her paa Sjælland en Forening, der omfatter de fleste Sygekasser — og at man søger at benytte slige Institutioner paa bedste Maade kan der jo ikke siges noget imod. Der kan maasse heller ikke siges noget mod det omtalte Rævn, skønt det faar en meget betydelig Myndighed. Der staar nemlig i sidste Stykke: „Naar dette Rævn stonner, at en anerkendt Sygekasse uden direkte at overtræde Lovens Forskrifter dog i sit Forhold til sine Medlemmer eller til andre Sygekasser virker paa en for Sygekasseinstitutionen i sin Helhed uheldig Maade, indstiller Sygekasseinspektøren til Indenrigsministeren, hvorvidt Anerkendelsen for en